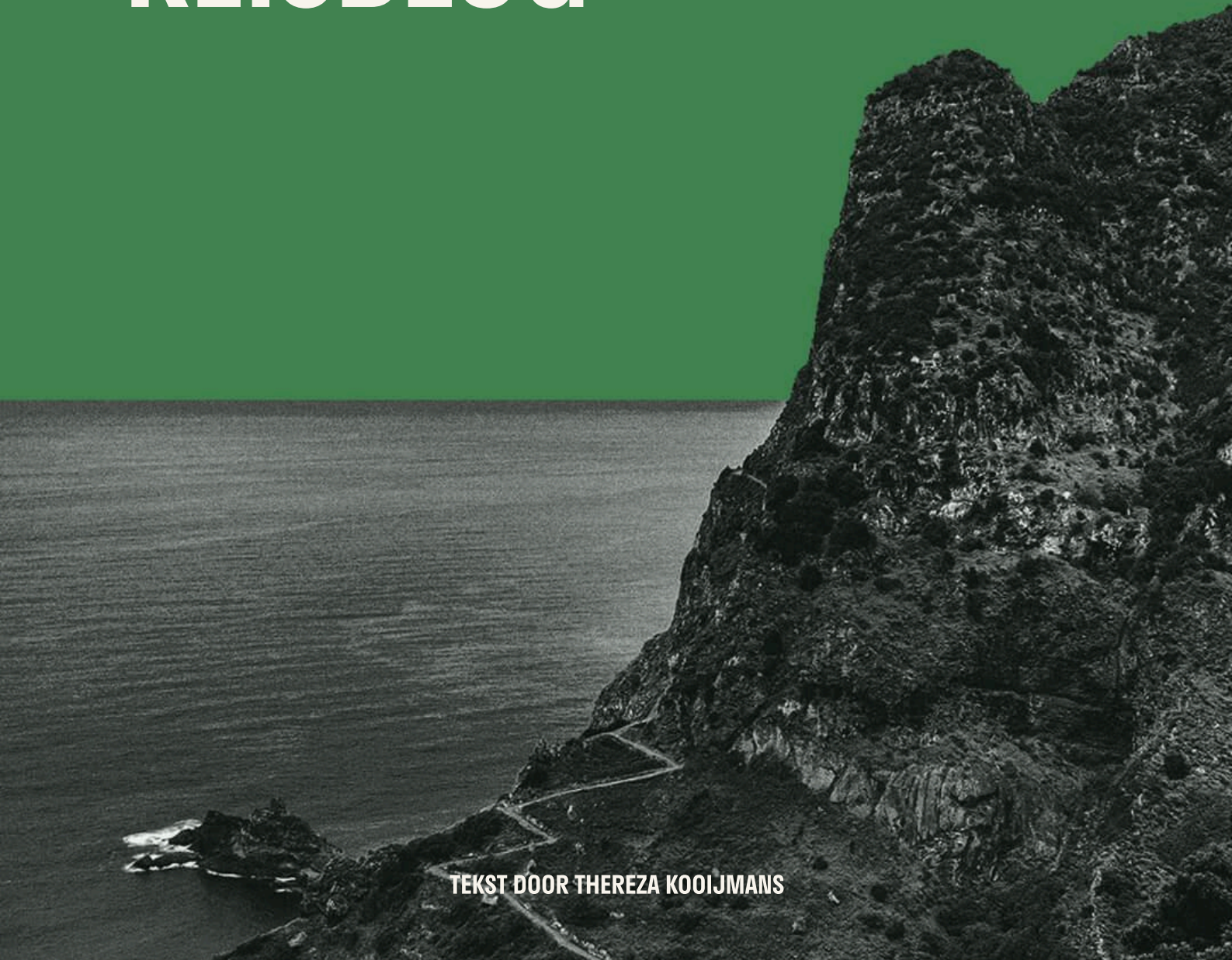

SCHRIJVEN & STEMACTEREN

INGESPROKEN FRAGMENTEN VAN MIJN MADEIRA REISBLOG

TEKST DOOR THEREZA KOOIJMANS

INLEIDEND WOORD

Op 17 december 2023 vertrokken mijn vriend en ik voor 22 dagen naar Madeira, een eiland met veel groen, hoge bergen en rust. Heel veel rust. Overwerkt, gespannen en gestrest stapten we in het vliegtuig en toen we uitstapten, verwelkomde de stilte ons met open armen. Op dag 7 begon ik met het opschrijven van mijn ervaringen. Ik besloot een blog bij te houden van onze avonturen op dit bijzondere eiland. 22 dagen is lang, maar geen zorgen: hier vind je een kleine greep uit de woorden die ik heb geschreven.

Ben je benieuwd naar mijn spreekstem?

BELUISTER HIER EEN FRAGMENT

BOVENOP EEN BERG

Het is momenteel halverwege de middag op Eerste Kerstdag en ik zit in de zon op een berg aan een picknicktafeltje.

Wow.

Het is zo'n houten bank die duidelijk al enige tijd aan vervanging toe is. De splinters prikken dwars door mijn broek heen terwijl ik de zoveelste hopeloze poging doe om een comfortabele zithouding te vinden. Rick trommelt mee met het nummer dat hij zojuist heeft aangezet. Onze laptops staan open, klaar om ons te helpen met het formuleren van onze doelen voor 2024. Zoals ieder jaar schrijven we op wat we willen bereiken en wie we willen zijn. En dan vooral: hoe?

Het is een zachte, rustige dag. Ik heb het warm, mijn huid jeukt door het prikkende bankje en de zon verblindt mijn zicht op het laptopscherm. Het klinkt alsof ik klaag, maar hier op dit stille uitkijkpunt midden op een berg in Madeira, met het zonnetje op mijn bleke wangen, voel ik mij gelukkiger dan ik een hele tijd ben geweest.

Terwijl ik de stralen van de zon op mijn wang probeer vast te houden, smelt de roze Mentos op mijn tong langzaam weg. Het helpt tegen de misselijkheid die bijna constant in mijn buik aanwezig is. Het komt door die specifieke auto-geur. En door de ene haarspeldbocht na de andere. Het snoepje doet mij denken aan de Skittles die ik vroeger kreeg als ik in de auto (of eigenlijk over de vangrails heen) had overgegeven. Om van de vieze smaak af te komen. En blijkbaar helpt die associatie mijn maag te kalmeren. Of het echt werkt of dat het tussen mijn oren zit, zal ik nooit echt weten. Mijn trui heb ik uitgedaan. December in Madeira is top.

We zijn nu op dag 7 van de 22 en ik voel mij goed. Angstaanjagend goed, eigenlijk. De stress en spanning zucht ik met iedere uitademing een beetje meer weg. De welbekende hartkloppingen verdwijnen en mijn linkerarm tintelt niet meer. Dit is de gezondste keus die ik dit jaar heb gemaakt. Hier kan geen sapkuur tegenop.

Hoe is het mogelijk om binnen een week tot een ontspanning te komen waar ik in Nederland alleen maar over kan fantaseren? Hoe is het mogelijk dat ik hier wél voor mezelf zorg, maar dan echt. Niet alleen de façade van sporten, broccoli en avonden op de bank. Ik denk dat het door de bomen hier komt. De groenste bomen die ik ooit heb gezien. Ik zal je vertellen hoe ik in 7 dagen deed, waar ik in Nederland niet aan toe kon komen.

DAG 1

We vertrokken rond 11 uur in de ochtend uit ons appartement in Den Haag. Natuurlijk pas nadat we hand in hand een rondje door ons huis hadden gelopen om hardop te benoemen dat dingen op slot en van het stroom waren. Nadat ieder stopcontact, raam en kraan was gecontroleerd startten we gerustgesteld aan onze reis. We pakten tram 2, de intercity naar Schiphol Airport en toen het Transavia vliegtuig naar het kleine Portugese eiland waar het vliegveld naar hun grootste (en waarschijnlijk enige) voetballer is genoemd. Tijdens de landing zaten we hand in hand en keken we gespannen uit het raam. De landingsbaan is kort en we hadden onszelf aangepraat dat dit spannend kan zijn. Spoiler alert... dit was het niet. Geen spectaculaire landing, geen golf van ontspanning naderhand. Gewoon een vliegtuig dat landt op een landingsbaan op palen. We liepen licht vermoeid het vliegveld uit, naar onze huurauto die we verdacht gemakkelijk meekregen. Hij hoefde maar één ID kaart te zien, was niet geïnteresseerd in mijn speciaal opgewaardeerde creditcard en liep weg terwijl hij 'veel plezier' riep. De horrorverhalen online hadden ons voor niets bang gemaakt. Met onze telefoon aangesloten op het scherm en Goldband op de speakers vertrokken we. De eerste autorit van velen.

We reden de hoofdstad Funchal uit, de zonsondergang tegemoet. Toen we halverwege de bergen waren, was het pikkedonker. We vertrouwden er volledig op dat onze navigatie ons veilig naar onze eerste bestemming in 'Boaventura' zou brengen, maar dit bleek niet helemaal te kloppen. Nadat we overtuigd van ons eigen gelijk elkaar de schuld hadden gegeven, reden we 20 minuten terug om daarna de steile weg naar onze afgelegen Airbnb te nemen. We konden ons bed al bijna aanraken toen de auto stilviel. We schrokken, bang dat het einde verhaal was. Nu al. Mijn opgefokte en vermoeide hoofd kon alleen maar aan doemscenerario's denken. Dat we nog uren hier

vast zouden zitten en dat we de komende dagen bezig zouden zijn met deze auto, in plaats van met de ontspanning waar ik zo naar snakte. Dit was geen fout die we elkaar konden verwijten en misschien moesten we in ons beste Portugees (wat niet verder kwam dan 'Hi' in het Engels) op zoek naar hulp in het pikkedonker. Terwijl de rampscenario's zich in mijn hoofd afspeelden en mijn ademhaling verhoogde, zette Rick de auto in zijn 1 en kreeg hem met een beetje moeite de steile helling op. Wat moest ik zonder hem. Deze helling was nog een eitje vergeleken met wat ons nog te wachten stond, maar goed dat wisten we toen nog niet.

Aangekomen in het zeer ongezellige en ietwat stinkende appartement aten we instant noodles en fantaseerden over hoe de omgeving hier er in het licht uit zou zien. Als we nu naar buiten keken staarde het pikkedonker terug. Dus besloten we maar het enige te doen wat twee oververmoeide Hollanders in december in het donkere buitenland kunnen doen: we keken Winter vol Liefde in bed. Natuurlijk. Het harde matras kon de pret niet drukken.

DAG 3

We reden naar trekpleister Porto Moniz in het uithoekje van het eiland. We zetten Adriaan (de auto was op dag 2 al omgedoopt tot onze stoere Adriaan) op de stenige, scheve gratis parkeerplaats vlak naast de rechte, betaalde variant en keken uit over de blauwe zee. Een paar dingen vielen op: Een natuurzwembad aan zee waar werkelijk mensen zwommen en lagen te zonnen (het was 19 graden), veel toeristen én cappuccino's met slagroom. De vermoeidheid sloeg toe. We konden niet genieten van het idyllische doch commerciële plaatsje en stapten weer in de auto. Om van de cappuccino-schrik te bekomen zetten we de muziek iets harder en reden we naar de startplek van de PR14 Levada dos Cedros. Eindelijk tijd voor onze eerste Madeira hike. Hier waren we op voorbereid. De wandelschoenen, waterflessen en dure outdoor jassen lagen klaar in de achterbak. Dat laatste was door het zachte Madeiraweer niet nodig. We liepen de steile trappetjes af die sprookjesachtig omringd werden met bomen en volgden de Levada. In Madeira kan je verschillende Levada-wandelingen doen. Het eiland heeft veel verschillende klimaten, van heel vochtig en warm naar droog en wat koeler. Het eiland loopt schots en scheef. Om ervoor te zorgen dat het hele eiland profijt had van het vele regenwater dat op sommige plekken op het eiland viel, legden ze Levada's aan. Irrigatiesystemen die vanuit de hoge bergen het water over het hele eiland verspreidden. Oorspronkelijk voor de landbouw, nu vooral gebruikt om uitgebluste toeristen het hele eiland rond te leiden. We volgden het systeem, liepen langs watervallen en vriendelijk knikkende voorbijgangers. We liepen en liepen en liepen. De wandeling zou heen en terug 3 uur duren. We stopten

regelmatig om mooie foto's te maken en een reepje te eten, maar vonden het na 2,5 uur toch wel lang duren. We waren nog lang niet op het heenwegpunt en zouden ook nog terug moeten. We gaven op. Wij, ontzettend ijverige personen die alles willen afmaken en liever niet doelloos rondlopen, keerden om. Zonder problemen, zonder gedoe. Vrolijk kletsend verhoogden we ons tempo flink. We groetten dezelfde mensen terwijl we ze inhaalden en hadden het mega zwaar bij dezelfde steile helling die we nu omhoog moesten lopen. Als ware crossfitters stopten we niet één keer en kwamen zwetend terug bij de auto. Vóór het naderende donker. Een win voor ons. Oh, en had ik al verteld dat ik was gevallen? Ik ving mezelf op en had dus geen pijn. Wel moest ik huilen. Van de schrik.

We sloten de dag af met diepvriespizza en wederom een aflevering van Winter vol Liefde, want zoals Rick zei: 'We moeten wel bij blijven hè'.

DAG 5

We hebben in deze 5 dagen al een standaard ontbijt ontwikkeld. Op Dag 2 reden we naar een supermarkt en kochten daar broodjes, Philadelphia en kipfilet. Dat beviel ons zo goed dat we ondertussen niet anders meer doen. In de ochtend eten we het met een eitje en bij een wandeling nemen we het mee. Heerlijk. Ik ben mijn pocheer-kunsten aan het oefenen en vandaag lukte het net weer een beetje beter. Het zit 'm toch in de 'schwoeng' van de pols. Nadat Rick vier keer, onder lichte dwang, had gezegd dat dit de beste eitjes waren die hij ooit op had, besloten we een wandeling langs de kust te gaan maken. Met een kauwgom als houvast voor mijn arme maag, stapten we de auto in en reden we naar het startpunt van de Boca de Risco hike. Ik dank de schrijvers van de Reisjunkie blogs op mijn blote knieën voor het aanraden van deze, niet zo bekende, hike.

Na een modderige zoektocht met de auto naar een parkeerplek en een stukje in het bos te hebben gewandeld, kwamen we aan bij het eerste (niet-aangegeven) uitzichtpunt. Met stomheid geslagen bekeken we de omgeving. Het was onbeschrijfelijk, maar ik zou mezelf niet zijn als ik geen poging zou doen. In de verte zagen we rotsen die recht uit de zee oprezen, terwijl er voor onze voeten honderden verschillende soorten (hele groene) planten een steile weg naar beneden wezen. De rotsige stenen werden omlijst door witte wolken die fel afstaken tegen de blauwe lucht. De zee golfde ruw, waardoor het schuim het blauwe water bekraste. Het woord 'wow' was de enige taal die wij eraan konden geven. We liepen van uitzichtpunt naar uitzichtpunt en het werd mooier en mooier. We maakten foto's en filmpjes in een wanhopige poging de schoonheid vast te kunnen leggen. Vast te kunnen houden. Later nog te kunnen bevatten. Nogmaals te kunnen ervaren. We kusten. We dansten

van geluk. Oké, dat laatste is een beetje overdreven, maar je snapt mijn punt. Het was écht heel mooi. Misschien wel het mooiste wat ik ooit heb gezien. We hadden flink profijt van onze spiksplinternieuwe jassen want in de verte zagen we de ene na de andere regenbui op ons afkomen. We hadden ruim voldoende de tijd om ze aan te trekken, omdat de rand van de regenbuien letterlijk de grens aangaven tussen de blauwe warmte en de natheid. Ook dit was echt te gek. En ja, de outdoor-jassen werkten erg goed. Wij voelden ons erg goed. Zo goed dat we helemaal niet doorhadden dat we weer eens te ver doorliepen. De begin- en eindpunten zijn in Madeira niet overal goed aangegeven (vooral niet bij de wat onbekendere hikes), omdat er zoveel verschillende wandelmogelijkheden zijn. Er is niet één manier van een route lopen, waardoor je zelf goed moet opletten dat je op tijd omkeert. Dit soort hikes bestaan niet uit een rondje, maar je loopt dezelfde weg terug. Op de terugweg begonnen we te slingeren en te schuiven, waardoor we ineens doorhadden hoe moe we eigenlijk waren. De laatste afdaling leek eindeloos te duren, terwijl die naar boven zo gedaan was. Ik moest plassen. Maar... het was het waard. Zo zo zo waard. Ik kon huilen van geluk, maar ik moest mij vooral concentreren op het inhouden van mijn plas tijdens de hobbelige weg naar beneden. Geen tijd voor tranen hier.

Content reden we naar het eerste restaurant dat we konden vinden om daar een biefstuk met friet te eten. En te plassen, natuurlijk. De vriendelijke vrouw bracht ons cola zero en typisch Maderaans brood: brood met knoflook en olie, heeeeerlijk. Het viel ons op dat dit het zoveelste restaurant was dat de memo over 'een sfeervolle omgeving' had gemist. Hun kracht ligt in heerlijk eten op een prachtige locatie. Wij moeten ook niet zo decadent doen en gewoon onze cola drinken in de met tl-verlichte witte ruimte op onze plastic tuinstoelen. Toch zien we hier een decoratie business-idee, voor liefhebbers: je mag het stelen.

TERUG IN HET KOUDE NEDERLAND

Met een glimlach lees ik terug wat ik schreef op Eerste Kerstdag 2023 op het prikkelende bankje in Madeira. Ik beschreef een reis die toen nog maar 7 dagen duurde, maar die als een aai over mijn bol had gevoeld. Nu is het eind januari en ben ik weer volop aan het werk. Ik denk iedere dag terug aan mijn 22 dagen durende avontuur met mijn lieve vriend. Wat ik toen niet wist, daar op dat bankje in Madeira, was dat het nog veel groter, voller en ingewikkelder zou worden. Ik zou heimwee ervaren, maar ook niet meer terug naar Nederland willen. We zouden ruzie maken met een vrouw die ik voor het gemak Stacey noem, omdat ze onaardig was en onze oud-en-nieuwervaring verpestte. Maar we zouden ook het heft in eigen handen nemen, McDonalds bestellen en het mooiste vuurwerk ooit bekijken in de haven van Funchal.

We zouden nog heel veel spectaculaire wandelingen maken, maar toch nog regelmatig terugdenken aan de Boca de Risco. We zouden vast komen te zitten onderweg naar de zonsopgang bij de PR 1 hike. Hoe hard we ook probeerden, de auto wilde niet meegeven. De tijd drong, tranen prikten, we gaven op, keerden om en gaven toen toch niet op. We lieten Adriaan heel veel gas geven, vielen toch uit en werden steeds weer ingehaald en ingehaald. Door krachtigere auto's dan onze Adriaan. Maar... We deden nog één poging, waar we niet meer inhielden, geen centimeter meer. We gaven vol gas, maakten heel veel lawaai en sjeesden met moeite de berg op. Achter andere auto's die moeite hadden en... ze zelfs voorbij. Boven aangekomen renden we 800 meter de steile helling op, om daar net op tijd de zon onder de wolken vandaan te zien komen. Een avontuur, doodeng.

We zouden nog heel lekker eten, heel veel hand in hand wandelen, expres terugrijden door de mist om mooie foto's te maken, vroeg opstaan om de zonsopgang door eenzelfde soort dikke mist niet te zien, naar koeien op de weg zwaaien, leren geduld te hebben omdat haast niet bestaat en nog zoveel meer. Nu ik terug ben in Nederland, weet ik het zeker, 22 dagen in Madeira verblijven is gezond voor een mens. 22 dagen met zachte zon en heel veel frisse lucht. Met vriendelijke mensen die genieten van de dagelijkse dag, niet van het vooruitzicht naar morgen. Ik raad iedereen aan om af en toe een maandje weg te gaan, naar een plek die je leert in het 'moment' te leven. Zoek een plek die als een knuffel voelt en die de angsten van je eigen brein op een donkere winteravond in bed wegblaast. Mijn vriend en ik nemen de overtreffende trap. Want terwijl wij licht aangeschoten op een balkon in Madeira zaten en de sterren bekeken, zochten onze ogen elkaar. We spraken zonder woorden en onze ogen twinkelden van enthousiasme. Alle westerse angsten over het verliezen van bezit of zorgen over een carrière verdwenen en we planden onze grootste droom, daar in de stilte van die nacht in Madeira. Wij gaan reizen, maar dan voor het echie.

MEER HOREN?

INFO@THEREZAKOOIJMANS.NL

@THEREZAKOOIJMANS

TK